

DISZ-ÉLET

Jól választotta ki a hallgatókat a Hazai Pamutszövüzem DISZ-bizottsága

Az elmúlt évben az újpesti Hazai Pamutszövüzem DISZ-bizottsága jó munkát végzett a fiatalok szervezett oktatása terén. A tavalyi tapasztalatok alapján idén még gondosabban és lelkiismeretesebben látták hozzá az oktatási évad előkészítéséhez. Ennek köszönhető, hogy augusztus végére a propagandisták biztositása mellett a hallgatók zömét is kiválogatták.

Még az elmúlt hónap közepén, az egyik bizottsági ülésen beszéltek meg, hogy kiket vonjanak be a DISZ-oktatásba. Végül abban állapodtak meg, hogy elsősorban a legjobban termelő ifjakat és azokat vonják be az oktatásba, akik most kerültek faluról az üzembe. Természetesen azokról sem feledkeztek meg, akik már tavaly is tanultak. Ugy határoztak, hogy őket az idén magasabb fokú oktatásba osztják be.

A bizottsági ülés után megbízták néhány fiatalot, hogy beszéljessenek az oktatásra javasoltakkal. A beszélgetéseken résztvettek a propagandisták is, hogy már az oktatási évad megkezdése előtt megismerkedjenek hallgatóikkal. A kiválogatás munkáját a pártalapszervezetek is segítették; személyesen a párttitkár elvtársak, vagy az egyik pártvezetőségi tag. Ötletesen oldották meg az oktatással kapcsolatos agitációs munkát. Az ifjúgárdisták mellett azokat a fiatalokat bízták meg agitációs munkával, akik már az elmúlt évben is résztvettek DISZ-oktatásban. Ezek a fiatalok elmondották, hogy mit tanultak, s mit jelent életükben a tanulás. Megmagyarázták, hogy mennyivel jobban látják az összefüggéseket egyéni munkájuk és a közösség ügye között. Ennek eredményeként a fiatalok nagy része önként jelentkezett oktatásra.

Természetesen akadtak olyanok is, akik nem akartak tanulni. Nem azért, mert nem szeretnek, hanem félték, hogy

a körön valamiféle „nagy szónoklatokat” kell tartaniok. Pásztor Ilona például azzal érvelt, hogy „úgy sem tudok én ott megszólalni, mert ha megszólalok, kinevetnek”. Kurucz Zsuzsa, aki tavaly politikai körön tanult, megmagyarázta Pásztor Ilonának, hogy nem nevelik ki, mert ott mindannyian azért vannak, hogy tanuljanak. Elmondotta, hogyan segítik egymást a hallgatók, milyen családi egy-egy politikai kör. Pásztor Ilona végülis belátta, nincs mitől félnie, nem „ördögösség” a politikai kör. Kun Irén az előkészítőben dolgozik. Ugy gondolta, hogy mivel ő vidékről jár munkába, nem vehet részt a politikai körben. Kállai Eva propagandista elmondotta neki, hogy nem ő az egyedüli hallgató, aki vidékről jár be dolgozni. „Egy kis áldozatot is kell vállalni a tanulás érdekében” — mondta. És Kun Irén belátta, hogy helytelenül gondolkodott: jelentkezett oktatásra.

Ilyen harcos, meg nem alkuvó agitációval érték el, hogy mintegy 480 DISZ-tag közül eddig 130 fiatalot biztositottak a körökre. A hallgatók kiválogatása mellett pedig már most gondoskodott a bizottság a helyiségekről, ahol a foglalkozásokat tartják majd. Így a Hazai Pamutszövüzem minden előfeltétele megvan annak, hogy a körök látogatottak legyenek és jól működjenek.

A bizottság pedig továbbra is érezze szívügyének a propagandamunkát, s ne csak most, hanem egész évben foglalkozzék a fiatalokkal. Ez egyik biztosítéka annak, hogy a körökön a fiatalok jól felkészülve és rendszeresen megjelenjenek. Nem kevésbé fontos, hogy állandóan segítsék a propagandisták munkáját. Így lesznek elegendő pártunk Központi Vezetősége határozatának: harcos, jólképzett, művelt fiatalokat nevelnek a hazának.

Török Péter

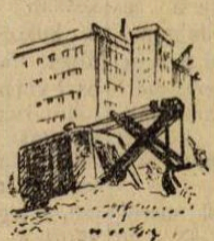
A MI SZÉP HAZÁNK

Maguknak építik...

Arra tartok, ahol leghalásabb a munka üteme. Vagy hatméteres mélységből egy eszkárpárat hatalmas vasmarka emelgeti az egykori Lágymányosi-tó medréből a tómedréket. 450-500 köbméter föld mozdul meg naponta. Száz kubikos kellene ehhez. De csak ketten végzik: Lepsényi István gépkezelő ifjúmunkás — meg az ES XII-es eszkárpárat.

tantermek, szerlárak köszöntöttek itt pár nappal ezelőtt. Lukács Sándor DISZ-titkáról, az itt dolgozó fiatalok legjobbjáról érdeklődök: — Ott találja a műhely végénél — mutat egy pirosfejkendő asszony a hosszú téglarakáson át egy hatalmas épületre.

— Ott találja a műhely végénél — mutat egy pirosfejkendő asszony a hosszú téglarakáson át egy hatalmas épületre.

Oda igyekszem. A műhelysor végénél a 18 éves Lukács Sándor DISZ-titkár, Kreisz János szervezőitkár az új munkát készítik elő. — A gépház építését bízták rám — bontogatja szavával Lukács Sándor a fiatalok dolgát. — Ez az első nagyobb, önálló feladat itt az építkezésen — lelkesedik. — Most aztán meg akarjuk mutatni, hogy mennyire bennünk a szusz! Kezében papír.

ceruza. A gépház teió alá hozásán dolgozó két ifjúácsi brigádút állítja össze Kreisz Jánossal.

Mikor ezzel megvannak, elindulnak az irodaépület felé. Odáig megutdom: Lukács Sándor ki tűnő eredménytel végzte el a mohácsi ipari szakiskolát. Nemrég jött haza kéthetes cseh-szlovákiai üdülésről. Most, munka után technológiai előkészítőre jár. Mennit mindent elmond ez a pár mondat!

Kreisz János még többet is! Ahogy az irodaépület elől elnézzük a Duna part felé igyekvő egyetemistákra, egyszerű csak megszólal: — Na, egy-két év és mi is köztük leszünk!

Ott! — mondom magamban. Ott lesznek azok között, akiknek itt is, Miskolcon, Veszprémben, meg másutt is egyetemet épít a hazánk új arcát formáló tero.

Tóth János

Mind sűrűbben hull az eső. A laza esőfelhő befonja az egész tájat, s szétterül a földteken... De mire a táborba érünk, kitisztul az idő, s az üde, jóillatú fenyőerdőben sürgőn dolgozhatnak a díszletező munkások. A katonák segítségével egy-kettőre színpadot varázsoznak a fák közé. Lassan megtelik a „nézőtér” s hét óraker kezdetét veszi az előadás.

Kigyúlnak a fények, minden szem a színpad felé fordul, amely a magas fenyők gyűrűjében csodálatosan szép, festői látványt nyújt. Egy katonát meg is jegyzi mellettem: „Ennél még a pesti színházak sem lehetnek különbek...” Egy fiatal lelt írónő, Elina Zallite műve van műsoron, a címe: „A nőket illeti a szó”. A közönség feszült figyelemmel hallgatja az előadást. A kacagás végig-végig hullámzik a tömegen, különösen azokban a mulatságos jelenetekben, amelyekben Klajva ír, a dráma hőse rájön arra, hogy féltékenysége semmi alapja nincs, s az a helyes, ha enged, hogy felesége folytassa hasznos és fontos munkáját. Bebrisz apó szintén „nagy bajban” van, mert felesége lett a kolhoz elnöke... Amikor csak megjelenik a színen, a közönség máris felderül, amikor pedig nagy hangon kihirdeti, hogy „hadjáratot kell kezdeni a nők ellen”, a férfiszereg önfelédit kacagással válaszol. Így nevel ez a vidám, érde-

Szemünk előtt peregnék 1848 eseményei

A „Föltámadott a tenger” című film forgatásánál a Nemzeti Múzeumnál

Reggel fél nyolc, csúcsforgalmi idő a Kálvin-téren, a vilamosok, autóbuszok zsúfoltja munkába igyekvő dolgozókkal, iskolába siető tanulókkal. Néhány méterre azonban, a Nemzeti Múzeum kertjében mintha visszafelé fordult volna az idő: kerék száz évvel. XIX. századbeli ruhába öltözött, ezeréves fönvi tömeg hullámszik fel s alá, jurátusok, parasztok, iparosok, polgárok, férfiak és nők: nagyrésztük esernyővel, az 1848 március 15-i borús, esős időnek megfelelően. A lépcsők tetején feltűnik Petőfi alakja...

Ilyes Gyula Kossuth-díjas költőnk „Föltámadott a tenger” című filmiének a márciusi eseményeket megalapozó jelenetét forgatják. Nagy művészeti és technikai felkészültséggel vonult ki a filmgyári forgatáscsoport, Nádasy Kálmán Kossuth-díjas főrendező, a Magyar Népköztársaság kiadó művésze vezetésével.

Hinisch György, a fiatal rendező-asszisztens hangosbeszélőn keresztül ismerteti a szereplő tömeggel a film fontosabb részleteit, az előzményeket majd a soronkövetkező jeleneteket, azok eseményi mondanivalóját, s a munkamódszert.

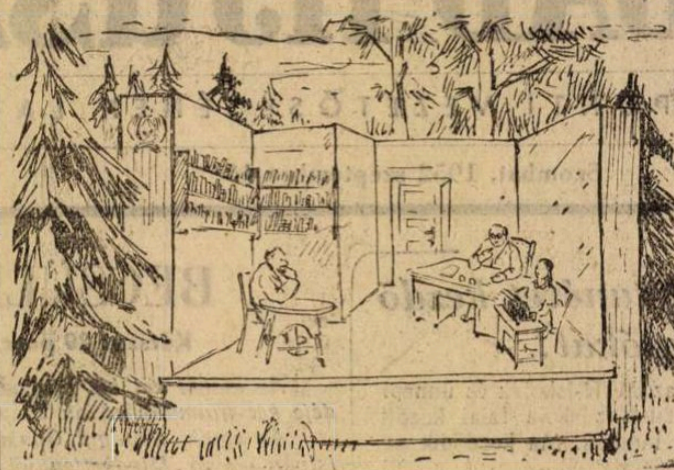
És a Múzeum előtti tereit elönti a sokaság. Színnompás kép tárul szemünk elé. A márciusi ifjak az oszloposarnok irónvába indulnak. Petőfi (Görbe János Kossuth-díjas művész) halad az élen. Kélp az oszloposarnokból, a legfelső lépcsőn megtorpan, körülfote a többiek is megállnak. A tömeg, mint sziklatömbre felszabad tengerhullám, elborítja a lépcsősort, kétszáz zászló lobog a levegőben... A tömeg hangja mint orgonazúgás halkán, de feltéimetes erővel morajlik...

A próba renaben volt elvtársak, kép szempontjából — haladjuk a hangosbeszélőn — de a hang nem megfelelő. Ugy kell eljenzenu, hogy Budán is meghaladják s arra gondoljanak, hogy jorradalom van. Ujabb próba, majd felvétel következik. Hegyi Barna, Kossuth-díjas operatőr jényképezi a jelenetet... Készül a történelmünk egyik legszebb, legdicsebb fejezetét megörökítő film.

Acz Károly

A leghalásabb közönség

A Néphadsereg Színháza művészegyüttesének előadása egy katonai táborban

kes darab — neveléssel, a gúny fegyverével. Erről beszél Decsi Károly honvéd is.

— Bizony igaz van a darabnak... Mondhatom, igazán jól szórakoztam ezen a szombati estén. De tanultam is belőle... Mert nem mondom, én is visolyogtam, mikor otthon voltam szabadságon, s hallottam, hogy a falumbeli lányok közül egyik itt, a másik ott tölt be jelentős munkakört. No — mondom — jól nézünk ki ezekkel. Nemrég még táncolni se nagyon mertek. S ilyenekre bízni vámtam... De azok a lányok bebizonyították, hogy helyt tudnak állni és én az előadás után meginkább látom, mennyire nem volt igazam...

Simon István honvéd még széket is hozott magával.

— Hát, gonoltam szombati van, ma igazán színházba

megyek. Mig otthon dolgoztam, nem mentem színházba; most nemcsak megismerem az országot, de ezek az időnkénti előadások egyre inkább felkeltik az érdeklődésemet a művelődés iránt. Tapalról sokfelé jártam vonattal a Dunántúlon, mert vonatkísérő voltam, de még ha lett volna is időm színházba menni egy-egy városban — nem mentem, mert nem érdekelt. Amióta itt vagyok, több előadást láttam, könyveket olvastam. Ha hazamegyek, sohasem fogom elkerülni az ilyen alkalmakat...

Lassan elcsendesedik a tábor, megszólal a kürt, fújják a takarodót. A színészek gyülekeznek az autóbussznál. A politikai tiszt elvtárs megköszöni a munkájukat és elindulnak vissza, a város felé... Egyre-másra zengenek fel a dalok. Mindenfelől katonák in-

tegelnek, sűrűn hangzik fel innen is, onnan is: „Viszontlátásra, minél előbb!”

„Szívesen is jövünk közéjük, mert a katonák — nagyon halás közönség” — mondják szinte kórusban a színészek. És felidézük emlékezetükben a sok kedves fogadtalást, búcsúzást, az emlékeket, amelyeket a hosszú országjárás során szereztek. Zsambéki Erika a folyamerőknél tett látogatásra emlékezik.

— Ott igazán nagyon szépen fogadtak bennünket. Küldöttségük zenekarral várt, s olyan kedves vendégeik voltak, hogy még szabad tűzön főtt halászlével is megvendégelték bennünket...

Olsauszky Eöa a veszprémi előadásra gondolt vissza. — Kemény tétidő volt, dideregünk a könnyű ruhákban. De ahogy láttuk a nagy érdeklődést, hallottuk a felzúgó lapsokat, már nem éreztük a hideget. Ugy játszottunk, mint még soha.

Vége-hossza nincs a szép emlékeknek. Mindenki van mit elmondania. De mind-egyik történet végén ott van, amit Darás Léna így foglal össze:

— Mi azért szeretünk katonák előtt játszani, mert látjuk, hogy ott igazán szeretettel és a kultúra igényével fogadnak bennünket. Mi igyekszünk is jó játékkal meghálálni ezt a ragaszkodást. Azt szeretnénk, ha ezzel mi is tudnánk valamit segíteni a kiképzés kemény munkájában.

Egy lépéssel előbbre a repülőtudomány elsajátításában...

Boldog, ifjú repülők üdvözlük egymást a jólsikerült vizsga után

— A kapott feladatot jól végrehajtotta. Tíz perc harminc másodpercet repült és ezzel elnyerte a „C” vizsgafokot.

Boldog mosoly jelenik meg Taksás Jenő arcán, amikor parancsnoka megdicséri lelkiismeretes munkáját. Sok sikert kíván a további repüléshez, de nem mulasztja el, hogy fel ne hívja az ifjú repülő figyelmét még meglévő néhány hibára.

— A további feladatok még nehezebbek lesznek. Arra kell törekedni, hogy minél tökéletesebb legyen repülése. Például észrevettem, azt, hogy spiratózás közben nem jól használja ki az emelőgérgáramlatot. Tudja, hogy mit kellett volna tennie? Tágítani a spirált az épület felé. Nem vette észre, hogy amikor az épület felé fordult, akkor a gépet valami egy kissé megemelte?

— De igen — feleli Taksás elvtárs.

— No, ez volt a termék magosa. Ezt azért mondtam el, hogy a gyakorlati végrehajtásokból értékelve a hibákat, tanulhasson, fejlődhessen, mert sohasem szabad megelégedni az eredményekkel.

Közben a vörös négyszög felől harsány kiáltás hangzik: — „Bééé”...

Ebben a pillanatban leszáll egy „Vöcsök” és az örömrivalgás a pilótának szól: azt jelenti, hogy sikerült a „B” vizsgafeladata. Nagy László elvtárs lép ki a gépből, majd kicsattan arc az örömtől. Elmondja, hogy oktatójának, Kerekes elvtársónak köszönheti ezt a mai sikert, mert vasárnap is foglalkozott vele; akkor készítette

elő elméletben a mai „B” vizsgafeladatára.

— El sem hinné a vezető elvtárs, hogy mennyire örülök a „B” vizsgának... Egyszóval repülhetek, magam irányítom a gépet... Nagy boldogság ez, no de majd a honvédségnél! Vadászpilóta akarok lenni! — mondja büszkén. — Meg is fogadtam, hogy ezentúl kétszer annyit tanulok, mint eddig, hogy minél hamarabb „C” vizsgás lehessék.

Ez a két vizsga csak kezdet volt ezen a napon a győri táborban. Napközben többször lelkes „hurra” verte fel a repülőrendszert, s mire a lenyugvó napsugár bearanyozta a tájat és az „üzem” befejeződött, boldog lelkesedéssel állt össze az egész tábor. Nyolc növendéknek sikerült egy

napon vizsgát tennie. Ezek közül hat „B”, kettő pedig „C” vizsgát tett.

A növendékek örülnek eredményeiknek, az oktató elvtársak pedig annak, hogy jó munkát végeztek, amelynek gyümölcse megmutatkozott. Az 5 neveltjeik, növendékeik ismét egy lépéssel előbbre jutottak a repülőtudomány elsajátításában.

— „A békétábor legyőzhetetlen”... — zeng a dal a jólsikerült nap után a növendékek ajkán.

Együtt harcolnak itt a növendékek a parancsnokkal, az oktatókkal, hogy a tábor végzetel örömmel jelenthessék: „Az 500 „C” vizsgás-mozgalom keretében vállalt feladatunkat végrehajtottuk!”

R. J.

Gyenge és Záborszky győzött a bukaresti úszóversenyen

Pénteken délután megkezdődtek Bukarestben a Nemzetközi Diákszövetség tanácsülésével kapcsolatban rendezett sporttalálkozó úszóversenyei is. A magyar versenyzők közül az első napon Gyenge Valéria és Záborszky állt rajthoz. A 400 m-es férfi gyorsúszásban Záborszky 4:57.6 mp-es idővel szerele meg a győzelmet. A 100 m-es női pillangóúszásban

Gyenge Valéria 1:25.5 mp-es idővel került az első helyre. A második helyezeti román Orosz Katalin 1:26.2 mp-es idővel új román csúcseredményt ért el. A versenyt szombaton délelőtt folytatják.

Pénteken nagy érdeklődés mellett folytatták a teniszversenyt. A magyar versenyzők mind győztek, egyedül Francisci szenvedett vereséget.

Október 5-én és 6-án rendezik a béke szpartakiád budapesti döntőt

A BTSB október 5-én és 6-án rendezni meg a béke-szpartakiád budapesti döntőt. A kerületek győztesei október 4-én, szombaton délután a Bp. Előre sportutcai pályáján ünnepi felvonulással nyitják meg a küzdelmeket.